

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til hr. Kofod-Svendsen for at have rejst debatten og sige tak til ministeren for redegørelsen. Det er udmærket at få lejlighed til at få drøftet disse ting.

Når vi taler om fundamentale menneskerettigheder, er det normalt FN's Menneskerettighedserklæring, vi beskæftiger os med. Religionsfrihed, politisk frihed, frihed til at tro, tænke og mene, hvad man vil, når det ikke sker på bekostning af andre, er selvfølgelig helt elementære ting, som vi skal holde en høj profil på, som jeg også hørte ordføreren for forespørgerne sige. I den høje profil indgår selvfølgelig også, at vi ikke behændigt skal undlade at tage stilling, heller ikke i afgørende situationer, hvor man måske kunne forfalde til behagelighed ved at undlade at tage stilling. Vi skal være efter os selv ved enhver lejlighed, for det, der egentlig korrumpere mest, er nok at undlade at tage stilling. Man kunne måske næsten sige, at det er den almindeligste forbrydelse i denne sammenhæng.

Det, der er det afgørende, er selvfølgelig, at religiøsitet, religion og trosfrihed er stærke kræfter, og hvis vi ser tingene i historisk sammenhæng, må vi jo konstatere, at der vel næppe er noget i denne verden, man har kæmpet mere om. I dette land, hvor befolkningen overvejende er kristen, har vi en historisk fortid, hvor vi bestemt kan rubriceres under barbarerne, mens folkeslag af andre trosretninger, som vi i dag synes er noget mindre humane, har haft en fortid, hvor de måske har ligget på den pæne side af os. Det er altså noget, der i historisk sammenhæng er mange sammenbyggede ting i.

Jeg vil heller ikke undlade at sige, at det også er vigtigt at kigge op og ned ad sig selv. Den tendens, vi har i det daglige, til at have det ideelle udgangspunkt og også i daglig tale og i daglig gøren og laden have en snert af det, må vi ikke skubbe væk, og jeg er enig med fru Margrete Auker i, at det er udgangspunktet for det, man mener for alvor.

Almindelige begreber folk imellem som skik følge eller land fly lyder meget fornuftigt. Men i virkeligheden er det jo en ret barsk udlægning. Man burde, og jeg har nævnt det tidligere, snarere sige, at hver fugl synger med sit næb, for det er noget mere dansk og noget mere humant efter min opfattelse.

Det skal også understreges, at vi skal passe på med det der på nydansk hedder fede generaliseringer. Vi skal passe på, at vi ikke placerer

ansvaret et bestemt sted, og vi skal passe på, at vi ikke danner eksempler. Hvis jeg lige skal nævne et, vil jeg sige, at jeg som kristen ville have det meget dårligt, hvis jeg blev rubriceret i samme bås som f.eks. Ian Paisley i Nordirland og hans måde at udøve kristendom på.

På samme måde skal vi passe på, at vi ikke laver disse fede generaliseringer. Vi skal dog også huske, at selv om vi stiller ret store krav, når vi giver hjælp til udlandet på en række områder, skal der være en vis nuancering. Når vi i en afgørende situation vil hjælpe folk, der er undertrykt, så de bliver selvhjulpne og kan klare sig ved egne kræfter, må vi nok hele tiden vurdere den enkelte situation og passe på, at vi ikke selv bliver alt for fundamentalistiske i vores stillingtagen.

CD kan støtte indholdet i den fremsatte vedtagelse meget varmt. Vi er enige i, at vi godt må træde lidt stærkere frem, og jeg håber, at ministeren, når vi har fået den redegørelse, som bliver lovet, vil tage emnet op til behandling. Det har jeg også fuld tillid til.

Endelig vil jeg godt sige, at når det gælder fundamentalisme, er det sådan set ligegyldigt, om den er religiøs eller politisk eller noget andet. Det, der er det afgørende, er, at man må tage afstand fra den, og vi skal som sagt passe på ikke at lave for mange fede generaliseringer.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Først vil jeg rette en tak til initiativtagerne til denne forespørgsel om håndhævelse af den fundamentale menneskeret, nemlig religionsfrihed, i dansk udenrigspolitik og også sige tak for ministerens redegørelse.

I flere sammenhænge har Danmark bekendt sig til religionsfrihed som en menneskeret. I grundlovens § 67 bestemmes, som det allerede er sagt, at borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning. Gudsyrelsens frihed er således grundlovssikret.

Dertil kommer De Forenede Nationers pagt af 26. juni 1945, hvor De Forenede Nationer som en reaktion på nazismens grove krænkelser på ny besluttede at bekræfte troen på fundamentale menneskerettigheder. Ifølge artikel 1 er det FN's formål at styrke og fremme respekten for menneskerettigheder og fundamentale frihedsrettigheder for alle uden forskel med hensyn til race, køn, sprog eller religion, og dette gentages i artikel 55. Til opnåelse af bl.a. dette formål forpligter alle medlemmer sig ifølge ar-